

“Nu hebben we wel samen de grond aangekocht, maar nog niet het geld bij elkaar om te bouwen. Want wat hebben we veel nodig!

We wisten het zeker. Als we nu iets voor de deelstaat Puntland in Somalie willen doen moet het voor de jongeren zijn. Het is immers niet te verdragen dat al die jonge mensen op weg naar Europa verdrinken. En het is ook niet te verdragen dat al die talentvolle jongeren niet een bijdrage gaan leveren aan prachtig Puntland. Het moet voor de jongeren zijn.

Laten we een centrum bouwen. Een jongerencentrum. Waar de jeugd van Garowe hun huiswerk maakt, met de computer leert werken, boeken uit de bibliotheek leest en films bekijkt. Waar jongeren debatten voeren, gecoacht worden en misschien wel een vak leren. En waar ze samen sporten.

Maar wat een ambitie! ‘En’, zegt Wilde Ganzen, ‘jullie idee is prachtig maar hoe maak je dit centrum zelfvoorzienend? Je wilt toch niet de komende jaren fondswerven om een jongerencentrum draaiende te houden? Dat lijkt ons geen goed plan.’ Wilde Ganzen heeft gelijk. Laten we het jongerencentrum zo groot en zo goed maken dat we daarnaast ruimtes kunnen verhuren, kantoren aan NGO’s bijvoorbeeld. En zalen creëren waar conferenties georganiseerd kunnen worden. En een kantine en goede wc’s. Dit zorgt voor inkomsten. Laten we een gebouw van twee verdiepingen bouwen. Met een mooi dakterras. Er zijn in de hoofdstad van Puntland, in Garowe helemaal niet veel van dit soort gebouwen, maar wij gaan het doen.

En nu hebben we een mooi groot stuk grond, maar wat hebben we veel geld nodig! Gelukkig is er een goede partner, een aannemer en een goede architect in Puntland. In hen hebben we alle vertrouwen. De architect heeft een ontwerp gemaakt en het ziet er echt schitterend uit. En Wilde Ganzen doet met ons mee! Maar in deze tijden anderhalve ton bij elkaar zien te krijgen is de grootste uitdaging voor ons. Beet je bij beetje komt er wat binnen. Vijfduizend euro van hier, tweeduizend van daar, een keer tienduizend en dan vinden we een fonds wat bereid is om notabene veertigduizend euro bij te dragen. Dit geeft kracht, dit geeft moed.

We kunnen het stuk grond niet langer leeg laten liggen, er zijn ondertussen zoveel Somaliërs en anderen bij de aankoop betrokken en nu gebeurt er niks. We hebben al maanden een vergunning en het lijkt of we niets doen. Laten we met de bouw beginnen. We hebben de helft van het geld bijna binnen. Ja, we gaan aan de slag.

Maar wat een druk voor ons! We zoeken naar nieuwe fondswerfwegen. We benaderen betonverenigingen, cementtijdschriften, we vragen jongeren in Nederland om mee te helpen, we starten zelfs een project Tell and Teach om een uitwisseling met jongeren van daar en hier te starten, we maken voorlichtingsfilms met jongeren in Garowe en met Somaliërs in Nederland en we werven maar door. Soms tegen beter weten in, soms tegen wil en dank. De bouw is vergevorderd, zonder elektrische apparaten wordt er in de hitte heel hard doorgewerkt.

En dan is het geld schoon op. De bouw komt enkele maanden stil te liggen. Het ziet er troosteloos uit. Er is geen dag dat we niet bezig zijn met fondswerven voor het centrum voor jongeren in Puntland. De jongeren in Somalie verenigen zich en kijken uit naar hun eigen plek. Nu komen ook Somaliërs uit andere landen meedoen en meedenken. Er komt geld uit Amerika. Langzaam maar zeker kunnen we weer bouwen, steen voor steen. En als we dan na anderhalf jaar nog een keer een grote gift krijgen kunnen we door tot het einde. Het mooiste gebouw van Garowe wordt afgebouwd. En de jongeren? Die staan te trappelen!

Wies Kalsbeek